

νῆς ὥρας ὅτε οἱ σταθμοὶ καὶ τὰ παντοειδῆ φορεῖα κύματα ἐκχέουσι φυσιογνωμιῶν πολυασχόλων. Κατὰ τὴν τετάρτην ὅμως ὥραν τὸ πᾶν εἰς ἡρεμίαν ἐπαναπίπτει, καὶ τὸ Σάββατον μάλιστα ἀπὸ τῆς δευτέρας μετὰ μεσημβρίαν τὸ "Ἀστυ ἔρημον φαίνεται.

"Ἄξιοθέατα τὰ νεώρια ἐπίσης. Τὰ ἔξι ιστῶν πυκνὰ δάση εἶνε ἐκ τῶν θεαμάτων, ἄτινα ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ τις. "Αν δὲ περιπατοῦντες εἰς τὸ "Ἀστυ ὑψώσητε τὸ βλέμμα εἰς τὸν ἀέρα, τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα θὰ φανῶσιν ὑμῖν ὡς γιγαντιαῖς ἀράχνης ιστός.

Ἐν Γαλαζιῷ.

MIX. A. ΒΙΣΤΗΣ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ γράψωμεν τὸν βίον, οὐδὲ νὰ ἔξετάσωμεν τεχνικῶς τὰ ἔργα τῆς Ἑλληνίδος ποιητρίας Φωτεινῆς Οἰκονομίδου. Τὸ τοιοῦτον δεῖται καὶ ἐργασίας πολλῆς καὶ γραφίδος ἵκανωτέρας. Θὰ εἴπωμεν ὀλίγα, καὶ τοῦτο χάριν τοῦ ἐπομένου ποιηματίου.

"Ἡ Φωτεινὴ Οἰκονομίδου, ἥτις δικαίως φέρει τὸν τίτλον ποιητρίας, ὑπερέχει οὐχὶ μόνον πασῶν τῶν εὐαριθμων συγχρόνων Ἑλληνίδων, αἵτινες κάπως ἐκαλλιέργησαν τὴν ποιητικὴν Μοῦσαν ἀλλὰ καὶ πολλῶν τῶν παρ' ἡμῖν ἀνδρῶν, οἵτινες οὐαροῦνται καὶ δυνομάζονται Ποιηταί.

Τὰ ποιήματα αὐτῆς πνέοντα μελαγχολίαν, ἐγγίζουσι, τὴν καρδίαν. Εἶναι πρωτότυπα, διακρινόμενα δι' ὥραιών εἰκόνων εὔστόχων παραβολῶν, εύρυθμίας, καλλιεπείας. Ἐκτὸς τούτου μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ πολύκλαυστος ποιήτρια ἐγίνωσκε καλῶς τὴν γλώσσαν, ἥτις τοὺς κανόνας δυστυχῶς παραβαίνουσι πολλοὶ τῶν νῦν ποιητῶν καὶ ποιητριῶν ἡ ἔξι ἀμελείας ἢ ἔξι ἀμαθείας.

"Ἡ Φωτεινὴ ἦν λίαν μετριόφρων. Τοὺς αὐτὴν ἀποτεινούμενους ἐπαίνους ἔθεώρει μᾶλλον ἀποτέλεσμα φιλοφροσύνης καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς. Συγχρόνως δ' οὐδαμῶς ἦν φιλόδοξος. Ἐνῷ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ βιάζουσιν ἐαυτοὺς νὰ γράφωσι, θηρεύοντες ἀθανασίαν, αὐτὴ ἔγραφεν ὅτι τὸ αἰσθήμα ἐπλημμύρει εἰς τὴν τρυφερὰν αὐτῆς καρδίαν.

Οὐδεμίαν ἐποίήσατο ἔκδοσιν τῶν ποιημάτων αὐτῆς. Τὰ ὀλίγα γνωστὰ εἰς τὸ Πανελλήνιον ἔδημοσιεύθησαν σποράδην ἐν περιοδικοῖς καὶ ἐφημερίσι κατ' αἵτησιν τῶν ἔκδοτῶν, οἵτινες δι' αὐτῶν πράγματικῶς ἐκόσμουν τὰς ἔκδοσεις αὐτῶν.

"Ο θησαυρὸς τῶν χειρογράφων ἔργων τῆς Ποιητρίας εὑρίσκεται παρὰ τῇ μεγατίμῳ οἰκογενείᾳ αὐτῆς. Τὰ ἔργα ταῦτα, ἀν δημοσιεύθωσιν ἀπαντά, ἀποτελέσουσι τόμον ἴκανως ὅγκωδη.

ΕΙΣ ΦΩΤΕΙΝΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

(Θεοφάνειαν τῇ 28 Μαρτίου 1883)

Τί βλέπω! Ἐπὶ τῆς ἐσχάτης κλίνης
Ὦχρα καὶ ἀπνους κεῖσαι, Φωτεινή!
Ἡ ἔμμουσος ἐσίγησε φωνῇ
Δι' ἥς καρδίας τόσας συνεκίνεις.

Πολὺ προώρως ἔκοψεν ἡ Μοῖρα
Πτηνοῦ ὑψηπετήεντος πτερά.
"Ω! πόσ' ἀκόμη ἐπη τρυφερὰ
Θ' ἀνέδιδεν ἡ θελκτικὴ σου λύρα!

Πλὴν καὶ ζωῆς ἂν ἔτυχες βραχείας.
"Αν νέ" ἀφῆκες τὴν κλεινὴν δόδον,
Τοῦ Παρνασσοῦ χαρίεσσ' ἀηδῶν
Τὸ στέμμα φέρεις τῆς ἀθανασίας.

Τοὺς στίχους τούτους εἰς τὸ φέρετρόν σου
Νὰ θέσω ἀφες, Μοῦσα ζηλευτή.
Θυσία πενιχρὰ εἰσὶν αὐτοὶ¹
Εἰς τὸν βωμὸν τῶν τόσων ἀρετῶν σου.

Οποῖον ἔπος μελῳδίαν χύνον!
Οποῖαι φράσεις πρόξενοι κλαυθμοῦ
"Αν σὺ αὐτὴ νὰ ψάλης ἀντ' ἐμοῦ
"Ηδύνασο τὸν νεκρικὸν σου θρῆνον!

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΠΕΓΚ — ΣΕΙΝ

(Συνέχεια τοῦ τεῦχος 8^{ου})

"Ο Σιάγκ ἀφῆκε τὸν σοφὸν εἰς τοὺς διαλογισμούς του. Ἐσκέπτετο. Αἱ σκέψεις του αὗται ἀναμφιβόλως οὐδόλως συνέτεινον εἰς τὸ ἀποφυγεῖν λυπτηρὰν ὁμολογίαν, διότι ἔξαλφης εἶπεν ἀποφασιστικῶς. — Καμ - Σι ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐτάρασσον τὴν γαλήνην σου, ἀλλὰ δὲν ἔξαρταται ἀπὸ ἐμέ. Χθὲς ἔρριψα ἀμφιβολίας τινὰς ἐν τῷ πνεύματί σου. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἡθέλησας νὰ νυμφεύσῃς τὸν Γιαώ. "Ισως ἔπραξας καλῶς. Τούλαχιστον τὴν ὥραν ταῦτην θὰ ἡσθάνθην ἄρρητον εὐδαιμονίαν τὴν δόπιαν πολλοὶ ἡλικιωμένοι δὲν θὰ ἡσθάνθησαν. "Εσο γενναῖος καὶ ἀνάγνωσον.

Ταυτοχρόνως τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολήν. "Ο Καμ - Σι τὴν ἔλαβε τρέμων καί, μετὰ κόπου, διότι τὸ τεταραγμένον ὅμμα του δὲν ἡδύνατο νὰ προσηλωθῇ ἐπὶ τῶν χαρακτήρων, ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὴν φοβερὰν ταύτην ἀγγελίαν.

"Χὶ-πὲ-γῶ, Μανδαρῖνος ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας Κουεϊ-Τσέον πρὸς τὸν Σιάγκ, ιερέα τῆς παγόδας τοῦ Λὶ-πὶ-γκ-φοῦ.

"Εἰξεύρεις ὅτι κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ ἐνδόξου ἡμῶν Αύτοκράτορος υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡγέρθη ἔνοχος ἐπανάστασις κατὰ τοῦ θρόνου, καὶ ὅτι ὁ σοφὸς Τσάν καὶ οἱ ὄπαδοὶ αὐτοῦ ἐφονεύθησαν μεθ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, ὅσα εἶχον φθάση εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν.

"Κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρχιδικαστοῦ, συνάδουσαν πρὸς τὴν τοῦ θρησκευτικοῦ δικαστηρίου, τὰ νεώτερα τέκνα τῶν ἐνόχων ἀπεσπάσθησαν καὶ παρεδόθησαν εἰς διαφόρους κατοίκους τῆς ἐπαρχίας ταύτης ὅπως ἀνατραφῶσι μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἥν ἡδύναντο νὰ ὑποστῶσι τὴν εἰς τὸ

γένος αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν ποινήν, διότι γέγραπται ἐν τῷ Κτ-Κτ.

»Η γενεὰ παντὸς ὅστις διεπράξατο ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τῆς ιερᾶς μεγαλειότητος τοῦ υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ, δέον νὰ ἐκμηδενίζηται, ὅπως τρομερὸν παράδειγμα δίδωται εἰς τὸν ὄχλον.

»Γνωρίζεις ἐπίσης ὅτι νέα ἐπανάστασις, ἐμπνευσθεῖσα ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ Τσάγκ, ἡγέρθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, πρέπει λοιπόν, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ βιβλία, τὸ παράδειγμα νὰ δοθῇ ἐν τῷ ἄμα. Διὰ τοῦτο ὁ μεγαλειότατος Αὔτοκράτωρ ἐπετάχνει τὴν πρὸς ἐκτέλεσιν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν. Σὲ διατάσσων ἐπομένως νὰ πορευθῆται πρὸς τὸν Καμ-Σῖ καὶ νὰ ἀπολλάξῃς αὐτὸν τῆς φυλακῆς τοῦ Γιαώ, ὅστις εἶναι υἱὸς τοῦ Τσάγκ.

»Ο Γιαώ ἐπειτα θέλει παραδοθῆται εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ὅπλων Μανδαρίνον, τὸν κομιστὴν τῶν διαταγῶν τούτων, ὅπως ὀδηγηθῇ εἰς τὴν δημοσίαν πλατεῖαν τοῦ Λι-πίγκφου καὶ ἀποκεφαλισθῇ διὰ τοῦ ξίφους.

»Εἴθε τὸ αἷμα τῆς κακούργου γενεᾶς νὰ διασκορπισθῇ, πρὸς πρόληψιν νέων ἔγκλημάτων, καὶ εἴθε ἡ ἀρωγὴ τοῦ ὑψίστου θεοῦ εἴη ἐπὶ τοῦ Αὔτοκράτορος.»

Ο Καμ-Σῖ ἔνδακρυς μόλις ἡδυνήθη νὰ περατώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐμάνθανε ταυτοχρόνως, διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος, καὶ τὴν καταγωγὴν τοῦ Γιαώ καὶ τὸ οίκτρὸν τέλος του.

— Πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν, εἶπεν Σιάγκ.

Οὕτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος λόγος τοῦ δυστυχοῦς. Ο Σιάγκ ἀντὶ ἀπαντήσεως τῷ ἔδειξε διὰ σχήματος κυκλοειδοῦς τὰς λόγχας τῶν στρατιωτῶν, αἱ ὅποιαι ἐξεῖχον τῶν τοίχων τοῦ κήπου, ὡς φοθεραὶ ἄκανθαι.

— Πτωχὸν παιδίον, πτωχὸν παιδίον! ἐπανελάμβανεν ὁ σοφός, πῶς νὰ τοὺς τὸ ἀποσπάσωμεν....

—Ο σοφὸς δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του, ὁ Γιαώ ἦν πρὸ αὐτοῦ μὲ τρέμοντα χείλη, ἀλλὰ μὲ δόμα αποφασιστικόν.

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἥμην ἐκεῖ, ἥκουον. Αφετε τὴν εἰμαρμένην μου νὰ πληρωθῇ· ἵδιον λοιπόν, ἡγάπων τὸν Τσάγκ. Ήτο πατήρ μου! Λοιπὸν θὰ εἶμαι ἄξιος υἱὸς του, καὶ θὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τῶν ἴδεων αὐτοῦ, ἄνευ φόβου καὶ ἄνευ ἀδυναμίας.

— Καὶ ἡ Πέγκ-Σεῖν, ἐψιθύρισεν ὁ σοφός.

—Η Πέγκ-Σεῖν πάτερ μου! Α! εἶναι ἀληθές. Αλλ' οὐδὲν ἔκ τούτου αὕτη θὰ πληροφορηθῇ. Θὰ τῇ εἴπητε... Θὰ τῇ εἴπητε.... Α! ὁ ἔρως μου δὲν πρέπει νὰ μὲ καταστήσῃ δειλόν. Δύναμαι νὰ τὴν ἴδω χωρίς νὰ προδοθῶ. Σιάγκ, ὅταν ὁ στρατιώτης θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ ἥμαι ἔτοιμος.

Καὶ ἔχαθη πρὸς τὴν σκιάδα, ἐνῷ ὁ Καμ-Σῖ ἔσυρε τὸν ιερέα ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξηγῶν αὐτῷ ἐν τῇ ταραχῇ του τὰ πλέον παράλογα σχέδια ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Γιαώ.

—Η ὥρα, τὴν ὁποίαν ὁ Μανδαρίνος εἶχεν ὄριση ὅπως ἐπανέλθῃ, εἶχεν ἥδη παρέλθει.

VI

Κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς σκιάδος ἡ Πέγκ-Σεῖν ἐπερίμενεν. Εἶδεν ἐπανερχόμενον τὸν Γιαώ.

Μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε καὶ ἔλαβε τὴν Πέγκ-Σεῖν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του καὶ ἐναπέθεσε παρὰ τῇ τραπέζῃ τῶν γάμων.

— Εἶσαι ὥραία, Πέγκ - Σεῖν. Αφες με ἐπὶ πολὺ νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ βλέπω ἀκόμη ἐπὶ πολὺ ὅπως κατὰ τὸς ἥρεμους ἐκείνας ὥρας ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὰς χρυσᾶς μηλέας. "Οσον σὲ βλέπω οὕτω τόσον ἡ καλλονή σου μοὶ φαίνεται τελειοτέρα ὡς ὁ οὐρανός, ἔνθα καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀνακαλύπτεται καὶ ἀστήρ νέος.

— "Ηδη, Γιαώ, δύνασαι νὰ μὲ βλέπης οὕτω χωρίς ν' ἀνησυχῶμεν περὶ τῶν παρεργομένων στιγμῶν, αἱ ἡμέραι εἰσὶν εἰς τὴν διάθεσίν μας.

— Αἱ ἡμέραι δὲν ἀνήκουσιν εἰς οὐδένα. Ο πατήρ εἶπε « μόνη ἡ παροῦσα στιγμὴ μᾶς ἀνήκει ».

— Σήμερον τὴν πρωῖαν μοὶ ὡμίλεις περὶ τοῦ μέλλοντος, ἐσκέπτεσο περὶ γήρατος, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ἡκτινοβλει. "Ηδη ἐλαφρὸν νέφος σκιάζει αὐτό.

— Διότι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εύτυχίας ἀσχολεῖται τὶς ὑπέρ ποτε εἰς τὰς λύπας τῆς ἀεὶ ἀπειλούσης ζωῆς. διότι τρέμει τὶς μή τι ἀπωλέσῃ τοσοῦτον πολύτιμον ἀγαθὸν καὶ θησαυρὸν τοσοῦτον γλυκύν. Διστάζει τὶς σκεπτόμενος μήπως δὲν εἶναι ἄξιος τούτων.

— Η γοητευτικὴ κεφαλὴ τῆς Πέγκ-Σεῖν ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὕμου τοῦ Γιαώ. ὁ Γιαώ τὴν ἔθλιψεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ αὐτοῦ ἐν συγκινήσει καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τῇ ὅμιλῃ κρατῶν αὐτὴν οὕτω πλησίον του.

— Αμφότεροι ἐλησμόνουν τὸ γεῦμα τοῦ γάμου, ἐκείνη ἥδετο ἐπὶ τῇ μειδιώσῃ ταύτη μελαγχολίᾳ, ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ὅτι δὲν εἶχεν εἰμὴ μίαν στιγμὴν μόνην νὰ μένῃ οὕτω καὶ ἐν τῇ στιγμῇ ταύτη ἥθελε νὰ συμπυκνώσῃ ὀλόκληρον τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ ὅλην του τὴν εὐδαιμονίαν.

— Εξηκολούθησεν ἥδεως, τὰ χείλη ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Πέγκ-Σεῖν καὶ ἀναπνέων, ἐνῷ ὡμίλει, τὸ λεπτὸν ἀρωμα τῶν κροτάφων της.

— Εἶμαι σήμερον ὡς ἥμην καθ' ἦν ἡμέραν μὲ εἶπες ὅτι μὲ ἡγάπας. Ενθυμεῖσαι, ἐπύρεσσον ὅλος.

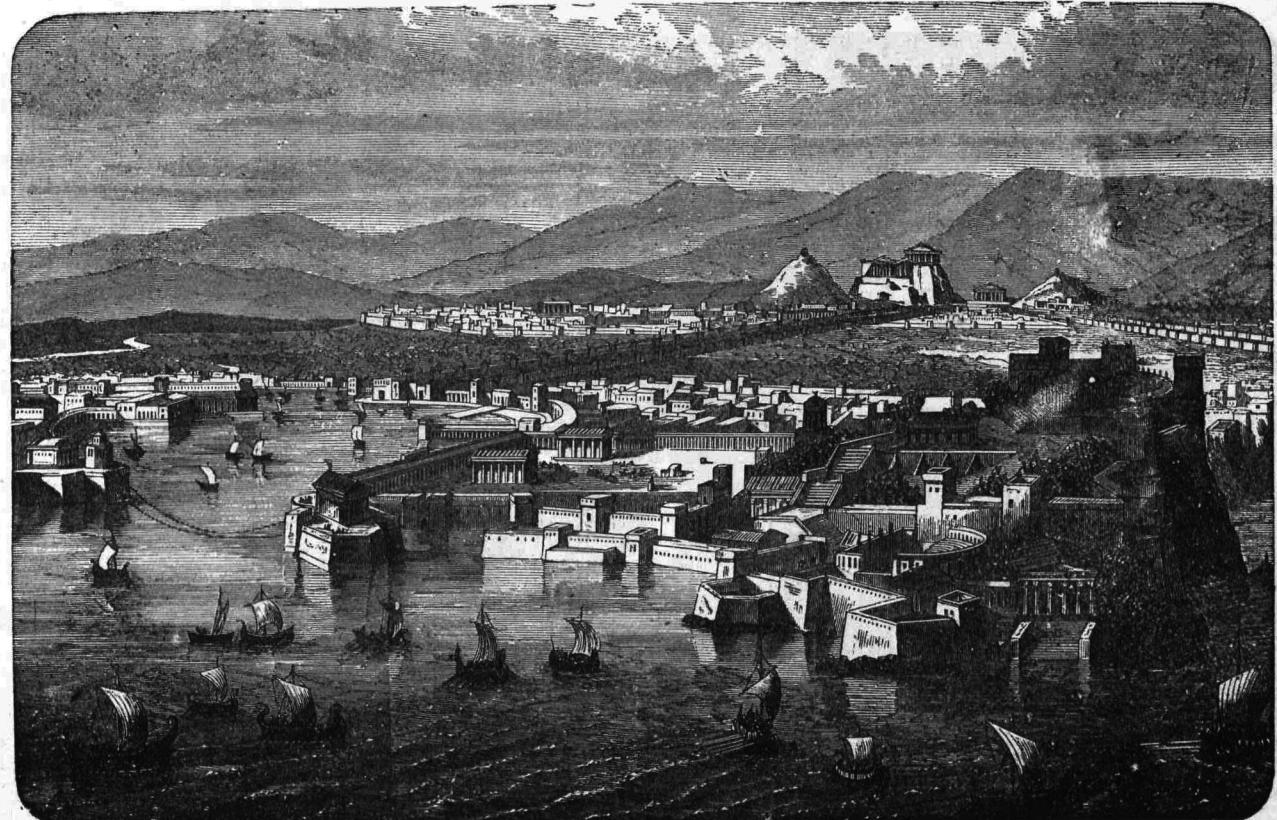
— Ο πατήρ ἔκλαιεν, ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἔμελλον ν' ἀποθάνω. Καὶ ἐλυπούμην σχεδὸν διότι τόσον πολὺ μὲ ἡγάπας σκεπτόμενος πόσην λύπην ἥθελον σοὶ προξενήσει ἄμα σὲ ἐγκατελίμπανον. Κρυφίως ἐγραψα διὰ σὲ ἀποχαιρετισμὸν τὸν ὄποιον θέλω ν' ἀκούσῃς ἐάν ημαρτον νὰ σὲ ἀφήσω πάλιν ὁ ἀποχαιρετισμὸς οὗτος θὰ μείνῃ ἐν τῇ μνήμῃ σου ὡς ἥχω τῶν ἀπείρων ἐκείνων προσευχῶν τὰς ὄποιας ὁ οὐρανὸς ἀρέσκεται ν' ἀκούῃ.

— Αλλως δὲν θὰ εὔρω ίσως οὐδέποτε τὴν εὔκαιρίαν νὰ σοὶ τὸν εἰπῶ. Ακούε.

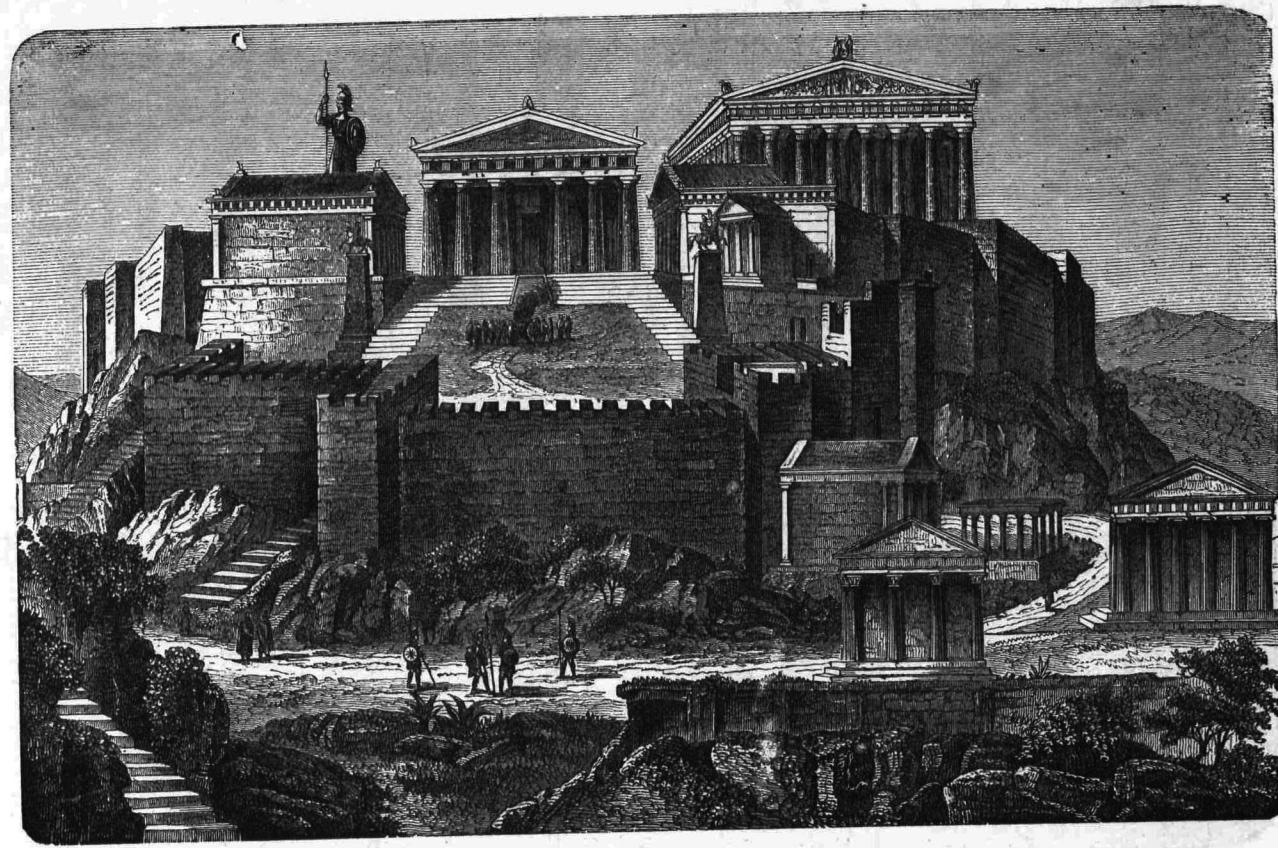
— Η Πέγκ - Σεῖν ἔκλινε πρὸς τὰ ὄπισθεν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ὅπως ἀντικρύσῃ τὰ ὅμιλα τοῦ Γιαώ. Αόριστος φόβος διηρχετο διὰ τῆς ψυχῆς της ὡς πνοὴ διὰ τῆς ἐπιφανείας ἥρεμους οὗτος θὰ μείνῃ ἐν τῇ μνήμῃ σου μειδιῶντα.

— Επαναπαυθεῖσα ἐπανέφερε τὸ πρόσωπον αὐτῆς παρὰ τὰ χείλη τοῦ ποιητοῦ.

— Καὶ ἐνῷ αὕτη ἀφίετο εἰς τὴν γοητείαν τῆς ἐρωτικῆς

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΕΠΙ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΟΡΩΜΕΝΑΙ (Ιδι σελ. 140).

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΕΠΙ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

("Ιδια σελ. 143).

ταύτης ὥρας οὗτος ἐψιθύριζε διὰ τρυφερᾶς καὶ σχεδὸν ἵκετευτικῆς φωνῆς μετεχούσης παραπόνου καὶ προσευχῆς.

«Ω εὐδαιμονία μιᾶς ἡμέρας, ὡς εὐθραυστε θησαυρέ, ἥρκεσε μία μόνη λέξις ἦτις σὲ ἐμήδενισε! τὰ δύνειρα ἥμῶν παρέρχονται ἐπὶ τῶν ταχυτάτων πτερῶν των, παρομίως ὡς αὐτά καὶ ἐγὼ ὀφείλω νὰ παρέλθω. Θεοὶ προστάται, εὐσπλαγχνίσθητε αὐτήν· θωπεύσατε ὀπαλῶς τὸ ὄχρὸν μέτωπόν της, ἐστὲ ἐλεγμονες πρὸς τὴν ἀδύνατον ταύτην ψυχήν· ἐνέκλειε τὸν ἔρωτα· δώσατε αὐτῇ τὴν λήθην ὅπως διάσμος μετὰ τὴν καταιγίδα ἀναλαμβάνῃ τὸ ἄρωμα αὐτοῦ μετὰ τῆς δρόσου, ἀπαραλλάκτως ἀποδώσατε αὐτῇ τὴν γοήτιδα καλλονήν της, ἀποκαταστήσατε τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνθέων χειλέων της! 'Αφήσατε με ν' ἀναχωρήσω εὔελπις ὅτι ἡ καρδία αὐτῆς ὑφ' ὑμῶν ἐλεηθετοσα δὲν θὰ πληρώσῃ μὲ ὑπερβολικήν ὁδύνην τὴν ἀτυχῆ εύτυχίαν ὅτι μὲ ἡγάπησε».

Θερμὸν δάκρυ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς Πέγκ-Σεῖν. 'Η νεαρὰ κόρη ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς ἀγκάλης του. Εἶδεν ὅτι ἀληθῶς ἔκλαιεν.

'Η φύσις ὑπερίσχυσε τῆς θελήσεως αὐτοῦ· ἐπρόδιδε τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον οὗτος ἐνόμιζεν ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸ διατηρήσῃ.

— Τί ἔχεις; ἐφώνησεν ἡ Πέγκ-Σεῖν. Οἱ στίχοι οὗτοι εἰσὶ λυπηροί, εἰσὶν αἰώνιος ἀποχαιρετισμὸς καὶ κλαίεις.

'Ο Γιαῶ προσεπάθει εἰς μάτην νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἡρεμίαν του· οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνιγον δὲν τὸν ἔμελε διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἔκλαιεις μόνον διὰ τὴν μελλόνυμφόν του.

— 'Ομίλει! ὁμίλει! ή δυστυχία μᾶς ἐπαπειλεῖ, τὸ μαντεύω, τὸ αἰσθάνομαι.

— 'Οχι!

'Η φωνὴ αὐτοῦ ἦτο τοσοῦτον ἀσθενῆς καὶ τοσοῦτον διστάζουσα, ὥστε ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν τῆς σκιάδος.

— Θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα...

— Μὴ ἔξερχεσαι σὲ διατάσσω.

Τῇ ἀπέκλεισε τὴν δίοδον· ἀλλ' ἔκεινη ταχυτέρα τοῦ διαλογισμοῦ ἔξεφυγεν ἐκ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ καὶ ἔφυγε τρέχουσα πρὸς τὸν κῆπον, διέβη τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, εἶδε τοὺς στρατιώτας, τὸ συναθροισθὲν πλῆθος, τὸ τοιχοκολλημένον διάταγμα ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς θύρας, ἀνέγνωσεν. 'Ητο ἡ καταδικάζουσα τὸν Γιαῶ ἀπόφασις.

Σπαρακτικὴ κραυγὴ ἔξεσχισε τὸ στήθος της καὶ ταχυτέρα ἀκόμη ἦ ὅσον ἥλθεν ἐπέστρεψε πρὸς τὴν σκιάδα, ἐρρίφθη ὅλως πάλλουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γιαῶ, θλίβουσα αὐτόν, περικαλύπτουσα αὐτὸν καὶ φωνάζουσα ἀπελπιστικῶς διὰ φωνῆς παραφόρου.

— Δὲν θέλω! δὲν θέλω! δὲν θέλω!

("Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΕΝΔΥΓΕΣΘΑΙ

'Η ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας δὲν ἀποκτᾶται ποσῶς, ὡς δύναται τις νὰ τὸ πιστεύσῃ. Εἶνε ἐμφυτόν τι πλεονέκτημα, κρίσις τις ὅλως προσωπική, ἦτις τελειοποιούμενη

διὰ τῆς ἀνατροφῆς καθίσταται τοσοῦτον μᾶλλον λεπτή καθ' ὅσον ζῇ τις ἐν κέντρῳ μᾶλλον πεπολιτισμένων.

'Η ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας δὲν πρέπει νὰ συγχέται μετὰ τῆς κομψότητος· ἡ μία δὲν εἶνε ἡ τὸ συμπλήρωμα τῆς ἐτέρας, συμπλήρωμα σφόδρα μὲν θελκτικόν, ἀλλ' ὅπερ πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἀπλοῦς βοηθός.

'Η κομψότης εἶνε ἡ ἐπιδεκτικὴ ἔκφρασις τοῦ συρμοῦ· ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐνδυμασίας, συνίσταται εἰς σύνολον ἐπιμεμελημένον, ἐναρμόνιον, διαπρεπές.

Δὲν εἶνε ποσῶς ἀνάγκη ἵνα τὴν κατέχῃ τις νὰ ἐνδύηται διὰ μεταξοπτίλου καὶ μετάξης· αὕτη ἀποκαλύπτεται ὑπὸ τὴν ἐξ ὀθόνης ἐσθῆτα τῆς μικρᾶς ἐργάτιδος, ὡς ὑπὸ τὸν χυδαῖον κεκρύφαλον τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ.

Ποία εἶνε μεταξὺ ἥμῶν ἦτις νὰ μὴ ἐξεπλάγῃ ἐνίστε ἐν παρόδῳ ὑπὸ τῆς θέας γυναικός, ἡς ὅμως ἡ μετριόφρων ἐνδυμασία οὐδὲν εἶχεν ὅπερ νὰ δύνηται νὰ ἐφελκύσῃ τὰ τῶν ἄλλων βλέμματα; Τὴν ἡκολουθήσαμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν χωρίς νὰ εἰξεύρωμεν διατί, ἐστράφημεν ὅπως καὶ πάλιν τὴν ἰδωμεν, ὑπέστημεν ἐν ἀγνοίᾳ ἥμῶν τὸ εἰς δόλον τὸ ἀτομόν της περικεχυμένον γόητρον...

Τὸ γόητρον τοῦτο δὲν ἦτο οὔτε ἡ ὥραιότης οὔτε ἡ κομψότης· ἦτο ἡ ἀρμονία, ἦτο τὸ ἐντελέστατον ἀπάντων τῶν γυναικείων προσόντων: ἡ διάκρισις.

'Η διάκρισις εἶνε ὑπεροχὴ ἦτις ὑποτάσσει καὶ αὐτὰς τὰς πλέον βαναύσους φύσεις· ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τὴν θεοποιεῖ, ὁ ἐργάτης τὴν σέβεται, ὁ ἀγρότης τὴν θαυμάζει μετὰ ταπεινότητος.

Εἰς τὰς πλέον αἰματηρὰς σελίδας τῆς ιστορίας μας ἐθεάθησαν κτηνώδεις, ἀκοινώνητοι καὶ ἀδιάλλακτοι ἄνθρωποι, οἵτινες κατέστησαν αἴφνης ἀμφιρρεπεῖς καὶ εὐπειθεῖς εἰς τὴν φωνὴν προσώπων, ἀτίνα δὲν εἶχον ἄλλα ὅπλα ἢ τὴν ὑπὸ ἔξοχου φύσεως χορηγούμενην ἐπιρροήν.

'Η διάκρισις εἶνε λοιπὸν ἀγαθὸν ἀνεκτίμητον. Αἱ μὲν ἐπιζητοῦσι τὴν κομψότητα, αἱ δὲ ἀσχολοῦνται περὶ τὴν φιλαρέσκειαν ὡς πρὸς τὸ κυριώτερον αὐτῶν ἔργον· ἀλλ' ἡμεῖς συμβουλεύομεν τὰς γυναικας νὰ προσπαθῶσιν ὅπως διακρίνωνται.

'Υπάρχουσι δύο εἰδῆ διακρίσεως· ἡ συμφυής, εὐδιάθετος καὶ ἀκούσιος διάκρισις, καὶ ἡ κοινωνικὴ καὶ ἐκούσιος διάκρισις, ἔκεινη ἦν πᾶσα γυνὴ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ, καθ' ὅσον πρὸ πάντων ἀφορᾷ τὴν τέχνην τῆς ἐνδυμασίας.

'Η διακεκριμένη γυνὴ κατέχει τὴν ἐπιστήμην τῆς ἐνδυμασίας διότι κρίνει ὅρθως, οὐδὲποτε παραδέχεται ἄλλο τι ἢ ἔκεινο ὅπερ ἐπιδοκιμάζει λαμβάνει δὲ τὴν φιλοκαλίαν ὡς κανόνα καὶ οὐχὶ τὸν νόμον.

'Αγνοῶ ὁποῖος ἡθικολόγος ισχυρίσθη ὅτι δύναται νὰ κρίνῃ τις περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ περὶ τῶν ἔξεων γυναικός ἐκ τοῦ τρόπου μόνον καθ' ὅν ἐνδύεται. Τὸ πιστεύω.

Μεγάλη φλύαρος, προπετής τὸ πνεῦμα, ὑπερβολικὴ τὰ σχήματα, νιοθετεῖ ὄρμεμφύτως τὰς ἐμφανεῖς ἐνδυμασίας, τὰς ἀποτόμους ἀποχρώσεις. 'Αρκεῖ ὁ συρμὸς νὰ τὸ ἐπιτρέπῃ, αὕτη περιτυλίσσεται διὰ πλαισιωδῶν ἢ διὰ κλαδωτῶν ὑφασμάτων. 'Εὰν ἡ φιλοκαλία τῆς ἡμέρας καὶ αἱ συμβουλαὶ τῆς ράπτρίας της τῇ ἐπιβάλλωσι ταπεινό-